

Arrest

nr. 183 973 van 17 maart 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Guinese nationaliteit te zijn, op 16 maart 2017 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing tot teruggrijping van de met de grenscontrole belaste ambtenaar van 13 maart 2016.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 maart 2017 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 17 maart 2017 om 11 uur.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. VAN OVERDIJN, die loco advocaat F. MANZO verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. BOUMAHDI, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster diende op 27 augustus 2013 een asielaanvraag in voor haar en haar minderjarige kinderen.

1.2. Bij arrest nr. 140 493 van 6 maart 2015 erkende de Raad de twee minderjarige dochters van verzoekster als vluchteling.

1.3. De adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de adjunct-commissaris) nam op 12 november 2015 de beslissing om verzoekster als vluchteling te erkennen

1.4. Verzoekster kwam op 13 maart 2017 aan op met luchthaven te Zaventem met vlucht SN206 uit Conakry. Bij de grenscontrole werd vastgesteld dat zij reisde met valse documenten.

1.5. De met de grenscontrole belaste ambtenaar nam op 13 maart 2017 een beslissing tot teruggrijving. Deze beslissing, die verzoekster dezelfde dag ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

*“Op 13-03-2017 om 7:50 uur, aan de grensdoorlaatpost DAC LPA BRU-NAT GC/VVR, luchthaven ZAVENTEM,
Werd door ondergetekende [I.P]*

[...] mevrouw

achternaam [D.] voornaam [A.]

[...]

Die de volgende nationaliteit heeft GUINEA wonende te België

afkomstig uit Conakry met vlucht SN206 [...]

, op de hoogte gebracht van het feit dat de toegang tot het grondgebied aan hem (haar) wordt geweigerd, krachtens artikel 3, eerste lid van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, om de volgende reden(en):

X(A) Is niet in het bezit van een geldig reisdocument / van geldige reisdocumenten (art. 3, eerste lid, 1°/2°)

Reden van de beslissing: HET DOOR BETROKKENE GEBRUIKTE REISDOCUMENT WORDT VAN VALSHEID BETICHT EN WORDT GERECHTELIJK IN BESLAG GENOMEN.

BETROKKENE BESCHIKT DUS NIET MEER OVER ENIG GELDIG REISDOCUMENT.

Dossiernummer: HV 55.RB.061710/17

X(B) Is in het bezit van een vals (art.3, eerste lid, 1°/2°)

Reden van de beslissing: Document: Paspoort van Guinee met nummer O00245481 op naam van [B.A.] [...], Vervalsing: Frauduleus

X(C) Is niet in het bezit van een geldig visum of een geldige machtiging tot verblijf (art. 3, eerste lid, 1°/2°)

Reden van de beslissing: HET DOOR BETROKKENE GEBRUIKTE REISDOCUMENT WORDT VAN VALSHEID BETICHT EN WORDT GERECHTELIJK IN BESLAG GENOMEN.

BETROKKENE BESCHIKT DUS NIET MEER OVER ENIG GELDIG REISDOCUMENT.

Dossiernummer: HV 55.RB.061710/17

X(D) Is in het bezit van een vals visum of verblijfsvergunning (art.3, eerste lid, 1°/2°)

Reden van de beslissing: Document: Verblijfskaart van Spanje met nummer E1791685, Vervalsing: Frauduleus”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. De Raad wijst erop dat artikel 43, § 1, eerste lid, van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen dient te bevatten.

Verzoekster betoogt dat zij zich bevindt in welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en, gelet op de bepalingen van artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet, het hoogdringend karakter van de vordering derhalve wettelijk wordt vermoed.

Verweerder betwist het hoogdringend karakter van de vordering niet en bevestigt dat een effectieve teruggrijping is gepland op 23 maart 2017.

Verzoekster heeft voldoende uiteengezet en aangetoond dat de vordering een hoogdringend karakter heeft.

2.2. Verder moet worden opgemerkt dat, overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een bestuurshandeling kan worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

2.3.1. In een enig middel voert verzoekster de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de artikelen 1 tot 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 4, 7, 41 en 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 (hierna: het Handvest van de grondrechten), van de rechten van verdediging, van artikel 33 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: de Vluchtelingenconventie) en van artikel 14 van en de bijlage 11 bij het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Zij stelt tevens dat een manifeste appreciatiefout gebeurde.

Zij licht toe dat verweerder een verouderde bijlage 11 heeft aangewend om haar de bestreden beslissing ter kennis te brengen met verwijzing naar bepalingen die niet langer gelden. Daarnaast zet zij uiteen dat zij en haar twee minderjarige dochters in België als vluchteling werden erkend omdat haar dochters het risico lopen te worden besneden in Guinee en dat verweerder op de hoogte was van haar status en deze van haar dochters. Zij wijst erop dat artikel 33 van de Vluchtelingenconventie voorziet in een verbod om vluchtelingen terug te sturen naar het land waar zij het risico lopen te worden vervolgd. Zij houdt tevens voor dat, daar zij werd erkend als vluchteling, dient te worden aangenomen dat een teruggrijping naar Guinee impliceert dat zij in dat land zal worden onderworpen aan handelingen die strijdig zijn met de bepalingen van artikel 3 van het EVRM en van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten. Voorts benadrukt zij nogmaals dat zij drie minderjarige kinderen in België heeft, waarvan er twee werden erkend als vluchteling, en dat verweerder hieromtrent geen motivering heeft voorzien en dat niet blijkt dat rekening werd gehouden met het bestaande privé- en gezinsleven, dat onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM en artikel 7 van het Handvest van de grondrechten valt.

2.3.2. Verweerder repliceert als volgt:

“Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat, wat betreft de ingeroepen schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (R.v.St. nr. 167.477, 5 februari 2007; R.v.St. nr. 164.298, 31 oktober 2006).” (RVV, nr. 10.529, 30 augustus 2007)

Verzoekster kwam d.d. 13 maart 2017 vanuit Conakry aan in de nationale luchthaven te Zaventem in het bezit van een paspoort van Guinee met nummer O00245481. Zij was tevens in het bezit van een Spaanse verblijfskaart met nummer E17916085 op naam [B.A.]. Op haar werd na controle een paspoort van Guinee N° R304383 aangetroffen op naam van [B.A.], [...], dat zij gebruikte bij vertrek naar Guinee en dat een valse pagina bevat, alsook een Spaans rijbewijs, dat een kleurenkopie betreft.

Uit het verslag valse documenten met nummer BN/17-00.800 blijkt dat de grenspolitie verzoekster vroeg om welke reden zij niet was doorgereisd naar Spanje, aangezien zij in het bezit was van een Spaanse verblijfskaart. Zij antwoordde hierop dat zij in België woont. Zij verklaarde te wonen in de [R.d.S.]. Uit het rijksregister blijkt dat een zeker [D.A.] [...] daar ingeschreven staat. De foto kwam overeen met de

passagier die ten burele was van de grenspolitie. Verzoekster bekende de feiten en verklaarde dat de identiteit die hier in België gekend is haar echte identiteit is. Er werd dan ook besloten dat het paspoort van Guinee en Spaanse verblijfskaart frauduleus bekomen zijn.

Aangezien de documenten van valsheid worden beticht en gerechtelijk in beslag werden genomen, was verzoekster niet in het bezit is van een geldig reisdocument en geldig visum of verblijfsdocument welke haar toelaten het Schengengrondgebied te betreden en werd ten aanzien van haar derhalve een beslissing tot teruggedrijving genomen op grond van artikel 3, eerste lid, 1°/2° van de vreemdelingenwet. Voormelde bepaling luidt als volgt:

“Behoudens de in een internationaal verdrag of in de wet bepaalde afwijkingen, kan door de met de grenscontrole belaste overheden worden teruggedreven, de vreemdeling die zich in een van de volgende gevallen bevindt :

1° wanneer hij aangetroffen wordt in de luchthaventransitzone zonder in het bezit te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

2° wanneer hij het Rijk poogt binnen te komen zonder in het bezit te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;”

Verzoekster betwist geenszins de valsheid, noch de gerechtelijke inbeslagname. Zij beperkt zich echter te betogen dat zij een erkend vluchtel[ing] is, zodat zij bijgevolg beschikt over de geldige documenten om het land te betreden. Zij gaat er echter aan voorbij dat zij bij haar aantreffen aan de grens niet in het bezit van een geldig paspoort of van een daarmee gelijkgestelde reistitel, voorzien van een visum of van een visumverklaring, nu die stukken die zij voorlegde vals zijn. Verzoekster was niet in het bezit van haar B-kaart, doch enkel van valse documenten, zodat terecht een beslissing tot teruggedrijving werd genomen op grond van artikel 3, eerste lid, 1°/2° van de vreemdelingenwet. Het louter feit dat verzoekster verblijfsgerechtigd is in België, stelt haar niet vrij van de verplichting in het bezit te zijn van geldige binnenkomstdocumenten, gegeven waaraan zij klaarblijkelijk aan voorbij gaat.

Verzoekster stelt vervolgens als zou er sprake zijn van een schending van artikel 14 van het KB van 8 oktober 1981, nu er in de beslissing wordt verwezen naar een beroepstermijn van drie werkdagen. De fouten in de beroepstermijn zouden voor verwarring zorgen. Terwijl zoals verzoekster zelf aangeeft de beroepstermijnen van openbare orde zijn en een materiële misslag in de beslissing daaraan geen afbreuk kan doen. Verwerende partij respecteert de geldende beroepstermijnen bepaald in de wet en gaat niet over tot verwijdering of teruggedrijving indien die termijn nog niet verstreken is. Dit wordt bewezen doordat de terug[d]rij[v]ing pas voorzien is op 23 maart 2017. Verzoekster toont bovendien niet aan welk belang zij heeft bij die kritiek, nu zij prima facie binnen de beroepstermijn een ontvankelijke vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid lijkt te hebben ingesteld.

Waar verzoekster een inbreuk op artikel 3 van het EVRM en artikel 33 van de conventie van Genève aanvoert, dient te worden opgemerkt uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster vrijwillig op 19 februari 2017 naar Guinee reisde en er een maand verbleef met een Guinees paspoort, terwijl zij op eenvoudige wijze een reistitel voor vluchtelingen kon verkrijgen. Verzoeksters grief dat zij vreest voor vervolging door deze autoriteiten wordt dan ook in feite door haar eigen gedragingen ontkend. Bovendien blijkt uit de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoekster enkel erkend werd als vluchteling omdat er in hoofde van haar kinderen en niet in haar hoofde een gegronde vrees bestaat in de zin van de Conventie van Genève. Verzoekster geeft geen enkele aannemelijk verklaring waarom zij een terugkeer naar haar land van herkomst vreest.

Artikel 3 EVRM vereist nochtans dat zij doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat, in het land waarnaar ze mag worden teruggeleid, zij een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM zal immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing vinden. Diegene die aanvoert dat zij een dergelijk risico loopt, zal zijn beweringen moeten staven met een begin van bewijs zodat inzonderheid een blote bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich niet volstaat om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM.

Verzoeker maakt niet aannemelijk dat de teruggedrijving per vliegtuig naar het land waar zij is ingescheept, dat tevens het land is waar zij een maand geleden vrijwillig naar is teruggekeerd en verbleven heeft, een schending van artikel 3 EVRM zou uitmaken.

Zie dienaangaande het arrest van de Raad met nummer 171.976 van 15 juli 2016:

“Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker een jaar later vrijwillig de Russische (consulaire) autoriteiten heeft benaderd en hij een paspoort heeft aangevraagd en verkregen. Vervolgens blijkt uit het administratief dossier dat verzoekende partij verkiest internationaal te reizen, onder meer naar Egypte tijdens de Ramadan, met een Russisch paspoort terwijl hij op eenvoudige wijze een reistitel voor vluchtelingen kon verkrijgen. Hieruit kan enkel afgeleid worden dat verzoekende partij gedurende intussen drie jaar opteert voor de nationale bescherming van de autoriteiten van de Russische Federatie. Verzoekers grief dat hij vreest voor vervolging door deze autoriteiten wordt dan ook in feite door verzoeker ontkend. Aangezien verzoekende partij terecht stelt dat deze status niet is ingetrokken, dient in onderhavig beroep enkel te worden nagegaan of een schending van artikel 3 EVRM voorligt. Daargelaten de vaststelling dat uit het administratief dossier niet blijkt naar welk land hij dient terug te keren en dit ter terechtzitting ook niet wordt toegelicht, geeft verzoeker geen enkele aannemelijk verklaring waarom hij een terugkeer naar zijn land van herkomst vreest. Rekening houdend met de door hem gevraagde bescherming van de Russische autoriteiten kan immers, in casu, in de toepassing van artikel 3 van het EVRM, minstens verwacht worden dat hij in concreto uiteenzet waarom hij alsnog de Russische autoriteiten zou vrezen. Echter het tegendeel blijkt uit de vragenlijst van 4 juli 2016 waar verzoeker weigert enige medewerking te verlenen.

Ten slotte dient te worden herhaald dat in casu overduidelijk kan blijken dat verzoekende partij zelf herhaaldelijk en gedurende reeds vele jaren opteert voor de nationale bescherming van de Russische autoriteiten. Er wordt dan ook niet prima facie aangetoond dat verzoeker mogelijk blootgesteld zal worden aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.

Een schending van artikel 3 van het EVRM is prima facie niet aangetoond.”

Verzoekster slaagt er niet in een schending van voormelde bepaling aan te tonen. Evenmin maakt zij aannemelijk bij een terugdrijving naar Guinee haar leven of vrijheid bedreigd zou worden op grond van haar ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of haar politieke overtuiging. Verzoekster toont dan ook geen schending van artikel 33 van de Conventie van Genève aan.

Verzoekster laat tot slot na aan te tonen op welke wijze de correcte toepassing van de vreemdelingenwet een niet-toegelaten inmenging in haar privé en gezinsleven zou uitmaken. Verzoekster toont met haar betoog niet aan dat verwerende partij het recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren op een zodanige wijze heeft uitgeoefend dat artikel 8 EVRM zou zijn geschonden.

Bovendien houdt de bestreden beslissing geen absoluut verbod in om het Belgisch grondgebied binnen te komen en er te verblijven, verzoekster dient evenwel te voldoen aan de door de Vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten (zie ook R.v.St. nr.170.806 dd. 04.05.2007, R.v.V. nr. 4.070 dd. 27.11.2007).

Verwerende partij merkt dienaangaande op dat verzoekster de geijkte wettelijke procedures in haar land van herkomst kan opstarten. Zij kan een visum aanvragen. Verzoekster, die er zelf voor koos het grondgebied van het Rijk te verlaten, laat in het licht van die omstandigheid na aan te tonen niet naar haar land van herkomst te kunnen terug keren met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen.

“De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening aan de wettelijke bepalingen, verstoort het gezinsleven van de verzoekende partij niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM. Bovendien moet er, opdat een vreemdeling zich op artikel 8 van het EVRM zou kunnen beroepen, immers niet alleen sprake zijn van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en diens gezin, het moet ook nagenoeg onmogelijk zijn voor de vreemdeling om in zijn land van oorsprong een familieleven te leiden.” (RvV, 9 februari 2010, nr. 38 367)

Verzoekster laat na in concreto aannemelijk te maken dat een correcte toepassing van de wetgeving een disproportionele inmenging in haar familiaal leven zou uitmaken en dat haar private belangen dienen te primeren op de door de verblijfsreglementering beschermde belangen (RvS, 12 januari 2005,

nr. 139.107). De verwerende partij is derhalve van oordeel dat er geen sprake is van een schending van het artikel 8 EVRM.

Voor zoveel als nodig kan verwezen worden naar het arrest van de Raad met nummer 142.993 van 10 april 2015:

“De Raad stelt vooreerst vast dat het bestreden bevel om het eerste gezicht niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Het heeft enkel tot gevolg dat verzoeker tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren, op het ogenblik dat voldaan is aan in de vreemdelingenwet bepaalde vereiste. Verzoekende partij wist dat zij bij binnenkomst niet in het bezit was van de nodige documenten en uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij en haar gezin al verscheidene periodes gescheiden geleefd hebben.

De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijk formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezinsleven van verzoeker niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari 1996, Gul/Zwitserland, 22 EHRR 226)

Een disproportionaliteit tussen de belangen van verzoeker enerzijds, die in se er in bestaan om zijn gezins- en privéleven verder te zetten in België hoewel verzoeker niet voldoet aan enige verblijfsvoorwaarde gesteld in de vreemdelingenwet en de belangen van de Belgische staat in het kader van het doen naleven van de verblijfsreglementering anderzijds blijkt niet uit het bestreden bevel.”

Geen schending van artikel 8 EVRM wordt aannemelijk gemaakt.

Uit het bovenstaande volgt dat de geldende regelgeving werd geëerbiedigd, dat de motivering van de bestreden beslissing toelaat om kennis te nemen van de determinerende motieven van de bestreden beslissing in het licht van die regelgeving, en dat niet wordt aangetoond als zou de bestreden beslissing zijn gebaseerd op een foutieve feitenvinding of kennelijk onredelijk zijn.

Het betoog van verzoekster laat niet toe de door haar aangevoerde schendingen aan te tonen.”

2.3.3. De Raad merkt op dat het niet ter discussie staat dat verzoekster, bij beslissing van de adjunct-commissaris van 12 november 2015, werd erkend als vluchteling en dat deze beslissing niet werd betwist, noch ingetrokken. Verzoekster valt derhalve onder het toepassingsgebied van artikel 33 van de Vluchtelingenconventie. Deze bepaling luidt als volgt:

“1. Geen der Verdragsluitende Staten zal, op welke wijze ook, een vluchteling uitzetten of terugleiden naar de grenzen van een grondgebied waar zijn leven of vrijheid bedreigd zou worden op grond van zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging.

2. Op de voordelen van deze bepaling kan evenwel geen aanspraak worden gemaakt door een vluchteling ten aanzien van wie er ernstige redenen bestaan hem te beschouwen als een gevaar voor de veiligheid van het land waar hij zich bevindt, of die, bij gewijsde veroordeeld wegens een bijzonder ernstig misdrijf, een gevaar oplevert voor de gemeenschap van dat land.”

Een terugleiding van een erkende vluchteling naar zijn land van herkomst, kan behoudens in de in artikel 33, tweede lid van de Vluchtelingenconventie bepaalde omstandigheden – waarvan in casu niet wordt aangetoond dat deze spelen – , dan ook niet worden bevolen. Hierbij moet nog worden geduïd dat de bepalingen van artikel 3 van de Vreemdelingenwet die in voorliggende zaak door de met grenscontrole belaste werden aangewend slechts toepasbaar zijn *“behoudens de in een internationaal verdrag of in de wet voorziene afwijkingen”*.

Verweerder betoogt in wezen nog dat de adjunct-commissaris aan verzoekster onterecht de vluchtelingenstatus heeft toegekend aangezien enkel in hoofde van haar twee dochters een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1.A.2 van de Vluchtelingenconventie werd vastgesteld. De Raad dient in dit verband op te merken dat verweerder tegen de beslissing van de adjunct-commissaris geen beroep heeft ingesteld, dat de Raad de rechtsgeldigheid van deze beslissing heden niet meer in vraag kan stellen en dat ook geen abstractie kan worden gemaakt van het bestaan en de gevolgen van deze beslissing. Verweerder kan niet worden gevolgd waar hij lijkt te willen stellen dat verzoekster zich

slechts op de haar reeds toegekende vluchtelingenstatus kan beroepen indien zij heden opnieuw aantoonbaar dat zij een reëel risico loopt op vervolging.

De verwijzing naar arresten van de Raad die werden gewezen in zaken waar de feitelijke gegevens niet vergelijkbaar zijn met deze in voorliggende zaak doet aan het voorgaande geen afbreuk. Arresten van de Raad hebben daarenboven hoe dan ook geen precedentswaarde.

Er dient bovendien te worden aangegeven dat indien de bestreden beslissing wordt uitgevoerd verzoekster langdurig dreigt te worden gescheiden van haar minderjarige kinderen, waarvan er twee in België als vluchteling zijn erkend. Nergens blijkt uit de bestreden beslissing of uit het aan de Raad voorgelegde administratief dossier dat de met grenscontrole belaste ambtenaar op enig ogenblik rekening heeft gehouden met de aanwezigheid van deze kinderen in België en de onmogelijkheid om een gezinsleven in Guinee op te bouwen. Hij behoorde nochtans op de hoogte te zijn van de aanwezigheid van deze kinderen, nu verzoekster haar ware identiteit meedeelde en hij toegang had tot gegevens uit de bevolkingsregisters. Een zorgvuldige besluitvorming vereiste, in casu, gelet op de bepalingen van artikel 8 van het EVRM, dat de aanwezigheid van verzoeksters kinderen in het Rijk in aanmerking werd genomen. Door a posteriori nog te stellen dat het verzoekster nog een visum kan aanvragen – waarbij wordt voorbijgegaan aan het feit dat zij hiervoor dient te beschikken over een paspoort en zij een erkend vluchteling is – toont verweerder niet aan dat een gepaste belangenafweging, in het kader van artikel 8 van het EVRM, werd doorgevoerd voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing.

Een schending van artikel 33 van de Vluchtelingenconventie en van de zorgvuldigheidsplicht wordt prima facie aangetoond.

Aangezien een onderdeel van het middel ernstig is is het niet vereist de andere onderdelen van het middel verder te onderzoeken.

2.4. Verzoekster stelt ter staving van haar standpunt dat de uitvoering van de bestreden beslissing aanleiding geeft tot een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dat, aangezien zij erkend werd als vluchteling, dient te worden aangenomen dat zij het risico loopt om in haar land van herkomst te worden onderworpen aan foltering en of onmenselijke of vernederende behandelingen, zoals bedoeld in artikel 3 van het EVRM en in artikel 4 van het Handvest van de grondrechten, en dat haar gezinsleven, dat onder de bescherming valt van artikel 8 van het EVRM, met haar legaal in het Rijk verblijvende kinderen wordt verbroken.

Verweerder werpt op dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat de door haar aangevoerde bepalingen werden geschonden. Zij weerlegt hiermee evenwel de vaststelling niet dat indien de bestreden beslissing wordt uitgevoerd verzoekster gedurende lange tijd – mogelijks permanent –, niet met haar nog jonge kinderen zal kunnen samenleven en dat dit gegeven wel degelijk aanleiding geeft tot de vaststelling van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel.

Subsidiar stelt verweerder dat het aangevoerde nadeel het gevolg is van de eigen keuzes van verzoekster of te wijten is aan haar eigen toedoen, handelingen of gedragingen. Hij wijst er in dit verband op dat verzoekster ervoor koos valse documenten te gebruiken om het Belgische grondgebied te kunnen betreden. Het aangevoerde nadeel vloeit in voorliggende zaak evenwel rechtstreeks voort uit het gegeven dat verweerder weigert rekening te houden met de vluchtelingenstatus die verzoekster werd toegekend, waardoor zij – ook wanneer zij niet over de vereiste binnenkomstdocumenten beschikt – niet kan worden teruggedreven naar haar land van herkomst, zolang deze status niet werd ingetrokken.

Verzoekster heeft door te wijzen op de scheiding van haar kinderen een moeilijk te herstellen ernstig nadeel aangetoond.

2.5. De vaststelling dat het spoedeisend karakter van de vordering werd aangetoond en dat er voldaan is aan de in artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden leidt ertoe dat de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid dient te worden ingewilligd.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van de beslissing tot teruggrijping van de met grenscontrole belaste ambtenaar van 13 maart 2017 wordt bevolen.

Artikel 2

Dit arrest is uitvoerbaar bij voorraad.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien maart tweeduizend zeventien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

dhr. R. VAN DAMME,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

G. DE BOECK